

rerum quae a bono parente praestari possunt hunc jam
 quartum diem seorsum reliquit, et auperat nutritus
 tum puero et vires quotidie reparantur. De nostra hic
 conata verè dici potest, quod est, quod Prophetam Regem
 euntes dant et flebant, mittentes semina sua. Domi
 nique reficiat dioni ex beneplacito voluntatis sua, ut
 deficientes muri Jerusalem. Amen. 20 Sept. 1660.

S. Doct. Alberto. Bremae

210.

Pax Christi.

Epistola tua, Venerande Doctor, meo in ops adiungit,
 creatura est, non medicoribus. Deq. consolatoraria,
 ut aliqua in magnam letitia camelam refunderet
 sinum tuum. itiner. Nulli mihi dies festi quam istum
 abii) vacuag exiit ab eorum miserationum agitatione
 qua multis jam annis in ista saecula visceribus
 haesere. Quod nisi tibi de duro relore compati
 aring esset, nunquam immo in istam molem
 tot odiorum, tot certaminum, tot calumnia
 sustinere tam diu infraq. potuisses. Equidem
 pe lacrimans rogavi patrem nostrum coeleste
 (quod etiam nunc ago) ut te istis Spiritu invicto
 confirmatum diutius in se ferre o suscipias fidele
 duem et propugnatozem. Quam quidem ipse do
 ming omnia velut quandam Marpesiam rapem
 sue virtutis efficacia pulsit ut staret inaccessus
 hactenus adversus ferientes sidera fluctu. Et non tibi
 ego magnarum san castig. annuorum? non in
 ter fui angustis? non fleui in gemitu vestro? non
 tristia vidi, et quodam pars egra fuit? Quot sum
 haec? nisi ut credas si quid votis et supplicibus per
 citur? vixit (quarquam illud quidem finalem est)
 quantulum tamen unq. est presidium cum vestris
 copiis conjunctum esse. gaudeo autem et mihi
 gratulor.

[= Mscr. A. 7.
 Nr. 70]

gratulor, quod tui de me omnis iustitiam intelli,
gi esse sentiant, quam pro mea suspitione. Nam quā,
ut cessit, subinde deformiter et anxie lucet, nuper
este eger, tamen me obixē contendit, ut inflicta
vite causam iudicis bonorum (quoque maxime) qua
sua sinceritate probare posse m. Sed hoc aliis. Res
hic nostra prostrata dici non possunt, ut que non
dum deterrant. Vix parva quicquam hoc anno funda-
menta jecimus, quae sane nihil magnificum pollicentur.
Vixit suavi ter hic sibi pulchritudine qui hunc rationem
se sustinent. Omne opus excellens et quod subline
futurum est, difficile dicitur habet incrementum ut huius
parva. Tale quidem hoc nostrum est: igitur subline
futurum est. Menloze facta est collectio, quae
sistit, in punctum vitiū est, in me quoque sum nam ego
facit. Nempe secum de figura nihil ligat, aspi-
mando. Ille certe res ipsa paulatim certior em
facit, quam his difficultates viduerim cum existis
turbis eripi. Sed ego in te parva de magnum
Ducem sequi, cumque asperitibus patientia
callum oponeo modo, nihilicat fide salvi dis-
dere triumpho. Magnam expectationem susti-
nere rei bene perinde homines nos ad modum
idonei ad agendum, neque proffundum nix in solo
Tis namque. Magis tumultuariē fluctuantes. Pa-
ter Salvatoris nostri per quem optata lūis sū-
tillula caligantibus oculis nostris inactis, li-
repat porro pedes nostros in viam pacis suae
nequa fœda claudicatō in perniciem abet-
ret. Amen. Quam admodum accipiendum sit
illud meum (quatenus) propositiones contra
vitiū scripte satis perspicue monstrat.
Vale. Duisburgi. Cal. Octobr. 156. Johannes Molanus.